

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 125.953 van 2 december 2003
in de zaak A.117.561/XIV-8866.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat D. DE KEUSTER,
 kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
 Brederodestraat 13

tegen :

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 11 juni 1974 en van Slowaakse nationaliteit, op 1 maart 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2002 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 8 januari 2002 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde datum;

Gelet op de beschikking van 11 maart 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de toelichtende memorie van de verzoekende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 12 november 2003 om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat D. DE KEUSTER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van Adjunct-adviseur M. HUYGHE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 14 december 2001 en verklaart zich op dezelfde datum vluchteling.

1.2. Op 8 januari 2002 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 30 januari 2002 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal, die de bestreden beslissing uitmaakt, is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Op basis van de elementen uit uw dossier, bevestig ik de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken waarbij u het verblijf op het grondgebied werd geweigerd.

Steunend op artikel 52 van de vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag bedrieglijk is. De motieven waarop ik mijn beslissing baseer, vindt u op de volgende pagina's.

Ik meen bovendien dat u in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat u ontvlucht bent, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.

“(…)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U, een Slovaaks staatsburger van Roma-origine, verklaarde dat u problemen kende omwille van uw origine. In mei 2000 zijn er dronken politieagenten bij u thuis langsgekomen. U werd geslagen en met een mes verwond, waarna ze u zeiden geen klacht in te dienen om problemen te vermijden. U ging 's anderendaags naar een dokter om u te laten verzorgen, maar ging geen klacht indienen. Nog dezelfde dag dat u naar de dokter was gegaan, kwamen de agenten opnieuw bij u thuis langs. Terwijl de ene tegen u riep, schopte een andere tegen de frigo, waardoor een pot kokend water die op een kacheltje naast de frigo stond over uw zoon XXX viel. De agenten gingen weg met de verwittiging dat jullie het niet mochten aangeven. Uw kind werd in een speciaal brandwondenziekenhuis verzorgd, maar moest reeds na twee weken naar huis, omdat ze wisten dat u Roma was. Vier dagen nadat uw zoon de brandwonden opliep, kwam één van de agenten opnieuw langs. De agent vroeg naar uw zoon. Toen hij wegging en zei dat hij terug zou komen, vluchtte u met uw gezin naar de kelder. Van daaruit zag u even later drie agenten naar uw appartement gaan en weer vertrekken. (De) twee dagen nadien kwamen de agenten telkens opnieuw om u te zeggen dat u het voorval niet mocht aangeven. Nadat uw zoon het ziekenhuis verliet, hoorde u er niets meer van. Uiteindelijk besloot u Slowakije op 8 december 2001 te verlaten en naar België te komen, waar u op 14 december 2001 asiel aanvraagde. U bent in het bezit van een huwelijksakte, drie geboorteaktes van uw kinderen,

een kopie van een bewijs van nationaliteit van één van uw kinderen en een medisch attest van een Belgisch ziekenhuis in verband met de brandwonden van uw zoon XXX.

Uit een vergelijking van uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal en de verklaringen van uw vrouw blijken een aantal tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnen. Zo verklaarde u dat de agenten in uniform waren toen ze de eerste keer bij u thuis langskwamen en dat ze enkel u sloegen (zie CGVS p.5), terwijl uw vrouw verklaarde dat ze in burger waren en ook haar sloegen (zie CGVS p.2). Verder verklaarde u op het Commissariaat-generaal dat ze u bedreigden toen u weer bij bewustzijn kwam (zie CGVS p.5), terwijl u op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde dat ze al weg waren toen u weer bij bewustzijn kwam. U verklaarde voorts dat uw buurman u met zijn auto naar het ziekenhuis bracht, terwijl uw vrouw thuis bleef, en dat u amper door de dokter verzorgd werd en meteen naar huis werd gestuurd (zie CGVS p.6), terwijl uw vrouw zei dat zij met u te voet naar het ziekenhuis ging, waar u drie dagen hebt verbleven (zie CGVS p.3). Voorts verklaarde uw vrouw dat de agenten nog éénmaal langs kwamen, namelijk twee weken na het eerste voorval (zie CGVS p.3-4), terwijl u zei dat ze nog viermaal langskwamen, namelijk de dag na het eerste voorval en vervolgens de vierde, vijfde en zesde dag na het tweede voorval (zie CGVS p.6,8,10). U verklaarde op het Commissariaat-generaal tenslotte dat er niets meer voorviel nadat uw zoon het ziekenhuis verliet (zie CGVS p. 10), terwijl u op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat u, nadat uw zoon het ziekenhuis verliet, door twee mannen werd bedreigd, geslagen en met een mes gestoken. Het is volkomen onaannemelijk dat u een dergelijk incident zou vergeten zijn.

Gelet op het voorgaande kan in hoofde van u geen vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Conventie van Genève van 28 juli 1951, worden vastgesteld. De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten (een huwelijksakte, drie geboorteaktes van uw kinderen, een kopie van een bewijs van nationaliteit van één van uw kinderen en een medisch attest van een Belgisch ziekenhuis in verband met de brandwonden van uw zoon XXX) wijzigen hetgeen hiervoor gezegd niet, aangezien ze enkel uw identiteit bewijzen. Wat betreft het medisch attest moet worden opgemerkt dat het enkel melding maakt van een huishoudelijk ongeluk en bijgevolg geen informatie verschaft om de tegenstrijdigheden te weerleggen. Bovendien is het opgesteld aan de hand van uw eigen verklaringen en heeft de arts niet de bevoegdheid om de waarachtigheid van uw verklaringen vast te stellen.

(...).”.

2. Over de gegrondheid van de zaak.

2.1. Overwegende dat verzoeker in een enig middel de schending aanvoert van artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Vluchtelingenconventie), van de materiële en de formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van artikel 1, 1e, van het Internationaal Verdrag van 19 december 1966 inzake burgerrechten en politieke rechten (BUPO); dat verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing onvoldoende is gemotiveerd omdat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen onderzoek heeft ingesteld naar de reële toestand van de Roma-bevolking, die een bepaalde sociale groep uitmaakt die in Slowakije systematisch wordt vervolgd en aan wie geen rechtsbescherming wordt gewaarborgd;

2.2. Overwegende dat de Conventie van Genève aan de verdragsluitende staten een ruime appreciatiebevoegdheid geeft, meer in het bijzonder voor wat betreft de organisatie van een procedure met betrekking tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van een asielaanvraag; dat van deze bevoegdheid door de Belgische wetgever werd gebruik gemaakt middels artikel 52 van de Vreemdelingenwet; dat voormeld artikel aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de mogelijkheid biedt een asielaanvraag onontvankelijk te verklaren op grond van een aantal criteria en de

verblijfsweigering genomen door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken te bevestigen; dat één van de onontvankelijkheidsgronden de “bedrieglijkheid” is; dat het gaat om aanvragen die valse inlichtingen bevatten, essentiële feiten verhehlen of gegrond zijn op documenten die niet echt zijn; dat volgens een groot deel van de rechtspraak van de Raad van State het bedrieglijk karakter onder meer kan worden vastgesteld indien tegenstrijdigheden worden aangetoond ten opzichte van gebeurtenissen van algemene bekendheid of tussen verschillende stukken en verklaringen uit het dossier; dat de Commissaris-generaal in casu tot de bedrieglijkheid van verzoekers asielaanvraag heeft besloten omdat een aantal tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen onderling enerzijds en tussen zijn verklaringen en die van zijn echtgenote anderzijds de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas ernstig ondermijnen; dat deze tegenstrijdigheden uitvoerig worden opgesomd in de bestreden beslissing, die onder punt 1.3 van huidig arrest in extenso wordt weergegeven;

Overwegende dat verzoeker aanvoert dat hij behoort tot de Roma-bevolking, en dat Roma-zigeuners tweederangsburgers zijn en geen toegang hebben tot het normale maatschappelijke leven, hetgeen blijkt uit het rapport van Amnesty International met betrekking tot het jaar 2000 en 2001; dat de Commissaris-generaal zich volgens verzoeker in de bestreden beslissing in hoofdzaak heeft beperkt tot het “opsporen van tegenstrijdigheden” tussen zijn verklaringen en die van zijn echtgenote om zijn asielaanvraag af te wijzen, terwijl het algemeen bekend is dat Roma-zigeuners slecht worden behandeld in Slowakije; dat de Commissaris-generaal bijgevolg de toestand van de Roma-zigeuners in Slowakije en het gevaar voor verzoekers persoonlijke integriteit had moeten onderzoeken; dat uit de lezing van de verhoorverslagen blijkt dat de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden steun vinden in verzoekers verklaringen en in die van zijn echtgenote; dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen poging onderneemt om deze tegenstrijdigheden te weerleggen, laat staan te betwisten; dat deze tegenstrijdigheden nochtans betrekking hebben op ernstige feiten, die bovendien de directe aanleiding hebben gevormd voor verzoekers vlucht uit zijn land van herkomst; dat de Commissaris-generaal op grond van zijn in artikel 52 van de Vreemdelingenwet vervatte bevoegdheid derhalve terecht kon vaststellen dat de asielaanvraag bedrieglijk is, gelet op de vastgestelde tegenstrijdigheden, die de kern van zijn asielrelaas betreffen; dat het argument van verzoeker dat de Commissaris-generaal deze tegenstrijdigheden “opspoort”, niet opgaat, gelet op het manifest tegenstrijdig karakter van zijn verklaringen omtrent essentiële feiten; dat verzoeker de vastgestelde tegenstrijdigheden niet weerlegt en niet aantoont dat de gevolgtrekkingen van de Commissaris-generaal onredelijk zijn; dat een verwijzing naar de algemene toestand van de Roma-bevolking in Slowakije niets afdoet aan het bedrieglijk karakter van de asielaanvraag van verzoeker; dat om onder de bescherming van de Vluchtelingenconventie te ressorteren, de kandidaat-vluchteling moet aantonen dat hij persoonlijk en systematisch wordt vervolgd; dat het behoren tot een bepaalde sociale groep er niet automatisch op wijst dat de kandidaat-vluchteling persoonlijk wordt vervolgd; dat

in casu de Commissaris-generaal op goede gronden heeft vastgesteld dat verzoekers verklaringen tegenstrijdig zijn, zodat er in zijnen hoofde geen vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, kan worden vastgesteld; dat bovendien, in tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert, de Commissaris-generaal wel degelijk op de hoogte is van de problematiek van de Roma in Slowakije; dat het door verzoeker aangehaalde rapport van Amnesty International evenwel betrekking heeft op een algemene toestand in Slowakije en als dusdanig geen afbreuk doet aan de conclusie van de bestreden beslissing, vermits uit verzoekers tegenstrijdige verklaringen niet kan worden afgeleid dat hij vreest om persoonlijk en systematisch te worden vervolgd;

Overwegende dat wat de schending van artikel 1, 1^e, van het BUPO-verdrag betreft, verzoeker aanvoert dat België het zelfbeschikkingsrecht van de Roma-bevolking miskent door niet op te treden tegen de schendingen, begaan door de staat Slowakije; dat vooreerst de Commissaris-generaal geen orgaan is van de Belgische staat, maar een onafhankelijke overheid die zelfstandig en onafhankelijk van het bestuur zijn tijdelijk ambt waarneemt en hiervoor over een eigen administratie beschikt; dat hij zijn bevoegdheid uitoefent binnen de grenzen van de wetgeving in materiële zin en geen beleid voert zoals het actief bestuur, vermits hij in casu oordeelt in dringend beroep als appelinstantie over de beslissingen genomen door de Minister van Binnenlandse Zaken of zijn gemachtigde inzake de asielaanvragen; dat vervolgens, gezien vanuit het ambt van de Commissaris-generaal, de eventuele, door verzoeker aangevoerde discriminatie van de Roma-bevolking een interne aangelegenheid is, die niet tot de bevoegdheid van de Commissaris-generaal behoort, die enkel kan vaststellen of in een individueel geval sprake is van persoonlijke en systematische vervolging op grond van één van de criteria van de Vluchtelingenconventie; dat uit wat voorafgaat blijkt dat de Commissaris-generaal op goede gronden heeft vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij omwille van één van de criteria van de Vluchtelingenconventie persoonlijk en systematisch wordt vervolgd;

Overwegende dat verzoeker ten slotte met betrekking tot zijn zoon aanvoert dat “de verwondingen (kunnen) bewezen worden aan de hand van foto’s”; dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal met deze foto’s, die zich in het administratief dossier bevinden, rekening heeft gehouden; dat hij evenwel heeft vastgesteld dat het bijgevoegde medisch attest van Dr. J. P., dat is opgesteld aan de hand van verzoekers verklaringen, enkel melding maakt van een huishoudelijk ongeluk doch geen informatie verschaft omtrent de oorzaak van dit ongeluk; dat verzoeker deze overweging niet betwist; dat de Commissaris-generaal bijgevolg op goede gronden kon vaststellen dat voormeld medisch attest geen afbreuk doet aan de overige vaststellingen;

2.3. Overwegende dat de bestreden beslissing wordt gedragen door pertinente, afdoende en draagkrachtige motieven, die steun vinden in het administratief

dossier en die niet door verzoeker worden weerlegd; dat zij geen van de door verzoeker aangevoerde bepalingen schendt; dat het enig middel ongegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op twee december tweeduizend en drie, door :

de H. D. MOONS,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

Mevr. M. VAN LIMBERGEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.